

Man pie sevis strādāt patiktu

«Viestardu» saimnieki KRISTĪNE un GUNDARS LĀČI (attēlā) līdz šim zināmi kā vieni no Tērvetes mājražotājiem, kas citus iepriecina ar dažādiem konditorejas gardumiem un pavasarī ar krāšņi ziedošu tulpju dārzu. Nu jau pusgadu viņi abi saimnieko arī kafējnicā «Sprīdiši».

Izaicinājumu uzņemties rūpes par savu kafējnicu Lāču pāris pieņēma janvāra sākumā. Piedāvājums nāca negaidīti, tikpat ļoti kā uzdrīkstēšanās izaicinājumu pieņemt. Sarunas laikā abi vien nosmej, ka visus viņu dzīves lielos notikumus pavada Annas Brigaderes vārds:

– Viņa bija viena no manu senču krustmātēm, mūsu mājas ir Annas Brigaderes vecā skoliņa, un tagad mūsu ikdiena aizrit šeit, «Sprīdišos», kur agrāk savas dienas pavadīja rakstniece, – pastāstīja Gundars Lācis.

– Lai gan paši neesam tērvetnieki, pēc visu šo lēmumu pieņemšanas sapratām, ka Annai Brigaderei ar to ir kāda saistība.

– Pastāstiet, kā jūs nonācāt līdz «Sprīdišiem»? Kāds ir jūsu pašu stāsts?

– Es esmu ridzinieks, bet Kristīne nāk no Jaunpils. Savukārt Tērvete ir ļoti skaista un iedvesmojoša vieta, kurā agrāk vai vēlāk uz dzīvi atbrauc daudz labu cilvēku. Tā Tērvetē ierados arī pats. Vēlāk iepazīnos ar Kristīni, un savu kopdzīvi turpinājam Tērvetē. Iegādājāmies savu īpašumu Kroņaucē, nu jau pagājuši pieci gadi, kopš rūpējāmies paši par savām mājām.

– Savukārt es gardas lietas gatavoju, vēl dzīvojot Jaunpilī. Visu savu darbu mūžu esmu strādājusi kafējnicā kā pavāre vai bārā par viesmili. Pienāca arī laiks, kad pieņemu izaicinājumu aizbraukt strādāt uz ārzemēm, bet ļoti ātri sapratu, ka tas noteikti nav mans aicinājums. Atgriezoties, pēc padomdevēju ieteikumiem, reģistrējos kā mājražotāja. Tā nu kopš 2011. gada pieņemu pasūtījumus dažādiem konditorejas gardumiem – gatavoju gan pirāgus un cepumus, gan kūkas dažādiem notikumiem. Jāteic gan, ka pēdējā pusgada laikā pasūtījumu sagatavošana norit diennakts tumšajā laikā, jo kopš februāra visu mūsu ikdienas dzīvi aizpilda kafējnicā, – pastāstīja Kristīne Lāce.

Šķita, ka būs vieglāk

– Mūsu kopdzīves laikā kafējnicā ir bijis visizaicināošākais dzīves lēmums. Piedāvājumu pārņemt «Sprīdišu» kafējnicu mums izteica 2. janvārī. Vēl bijām svētku noskaņā. Gundars bija gatavs piekrist uzreiz, bet es viņam prasīju, vai tiešām mums to vajag uzņemties. Es zināju, ko nozīmē pašiem sava kafējnicā. Pati pat nesaprotu, kas mani toreiz mudināja piedāvājumam piekrist.

– Sākumā šeit bija iepriekšējo saimnieku organizēta iz-

pārdošana – pārdeva visu, kas bija palicis lieks. Domāju, iegādāšos Kristīnei kādu labu krāšņi kūku cepšanai vai kādu trauku, bet atbraucām, iepazīnāmies ar telpām un pāris dienu laikā devām atbildi, – sievas sacīto papildināja Gundars Lācis.

– Un kā ir pagājis šis pusgads? Esat jau apraduši ar dienas ritmu?

– Grūti spriest, vai apraduši. Ja runā par kafējnicu, tad sākam apzināt tās aktīvās stundas. Šeit cilvēki parādās viņveidīgi. Neviena nav, bet jau nākamajā pusstundā visi galdiņi ir pilni. Bet nu jau klāt rudens, un atkal viss mainīsies. Tā isto režīmu sapratīsim noteikti vien pēc nodzīvota apaļa gada. Bet, kā jau minēju, kafējnicā paņem mūsu dienu no rīta līdz vakaram, tad dodos mājās, nolieku gulēt bērnu, tā sākas mans nakts darbs – pasūtījumi. Negribas jau arī nevienam atteikt.

– Šādu slodzi ilgi neviens nevar izturēt. Esat domājuši par risinājumiem?

– Sākumā šķita, ka viss būs daudz vienkāršāk. Nedomājām, ka tik ļoti trūks darbinieku. Šobrīd intensīvi meklējam pavāru, tā palīgu un bārmeni viesmili. Vasaras periodā pie mums strādāja meitenes, kas līdz ar septembri atsāka skolas gaitas. Viena no virtuves darbiniecēm tikko aizgāja bērna kopšanas atvaļinājumā, nav darbinieku, kas nāks vietā. Neraugoties uz neskaitāmajiem darbiem tulpju dārzā, pilnu slodzi kafējnicā pie bāra sāks Gundars, – pastāstīja Kristīne.

– Šķiet, ka arī atalgojums ir atbilstošs. Ilgu laiku meklējām darbinieku paši savā saimniecībā «Viestardos», atnāca pāris cilvēku, bet nostrādāja dienu un atzina, ka tāds darbs nav prātam. Ko gan citu lauku saimniecībā var darīt, ja ne zemes darbus? Vismaz man pašam pie sevis strādāt ļoti patiktu. Tagad ar visu lielo slodzi pašam atrast laiku tulpju dārzā ir ļoti grūti. Tāpēc plānoju, ka turpmāk tiks mainīta arī šī darbības joma, bet to laiks rādīs. Šobrīd primārais ir kafējnicā. Darbinieki mums ļoti atvieglotu dzīvi, – norādīja Gundars.

– Kad atvērām kafējnicu un uzsākām meklēt darbiniekus, pieticās daudz jaunu meiteņu. Mēs par to ļoti priecājāmies. Tolaik neviens no mums neiedomājās, ka jaunas meitenes arī turpinās mācīties. Vasaras periods bija ļoti noslogots, tāpēc liels prieks, ka šīs meitenes bija. Arī virtuvē mums ir ļoti uzticama persona, kas mūs

vienmēr atbalsta, kurai varam uzticēties, mēs zinām, ka viss vienmēr tiks izdarīts. Tērvetē nevar sūdzēties par bezdarbu. Gluži otrādi – trūkst darbinieku.

Ar jaunām idejām

– Tas varbūt tadēļ, ka līdz šim kafējnicā bijusi sezonāla? Cilvēki vēlas pastāvību.

– Līdz šim – jā. Vairāku gadu garumā ziemā kafējnicā durvis bija ciet, bet mēs plānojam strādāt visu gadu. Protams, tas viss mums būs jauns, tad redzēsim, kā mums ies. Iespējams, daudzi mūsu klienti ir arī Tērvetē esošā dabas parka apmeklētāji, ziemā viņu skaits noteikti būs mazāks – kā tur, tā arī šeit, pie mums. Bet mēs strādājam pie jaunām idejām, noteikti mēģināsim rīkot kādus tematiskos vakarus. Gundars pasniedza tango deju apmācības stundas, iespējams, kāds vakars tiks saistīts ar to. Esam iegādājuši dažādas galda spēles, šobrīd tās apmeklētājiem isina gaidīšanas brīžus līdz ēdiena pasniegšanai, bet tās noteikti tiks izmantotas arī kādā galda spēļu vakarā. Piedāvājam izmantot telpas arī banketiem vai jubilejas svinībām. Varam uzņemt līdz 20 personām, – norādīja «Sprīdišu» saimniece.

– Atrodoties Tērvetē un tik tuvu dabas parkam, noteikti ir izveidojusies sadarbība?

– To nevar saukt par sadarbību, mēs tikai pieļaujam, ka varbūt kāds parka apmeklētājs nāk arī pie mums, bet to skaidri zināt nekad nevar. Šobrīd mēs varam runāt tikai par «Sprīdišu» nama saimnieci – muzeja, banketu zāles un viesu nama īpašnieci. Kad viesu namā kāds apmetas, mēs nodrošinām brokastis; kad norit kāds bankets, nepieciešamības gadījumā pasniedzam pusdienas vai uzkodu. Cita veida sadarbības kafējnicai šobrīd nav. Parka apmeklētāju pieplūdumu vairāk var izjust vakaros, kad parku slēdz, tad visiem pēc garās pastaigas gribas ēst, – bilda Gundars Lācis.

– Mums nav arī tāda tipiska apmeklētāja. Nāk gan latvieši, gan ārzemnieki – ļoti bieži lietuvieši. Ēdienkarti gan

pārtulkojām pavisam nesen. Kad uzsakām darbu, domājām, ka visam jau laika pietiks. Arī ēdienkarti izstrādāt kārtīgu, bet, re, vasara jau cauri, un mēs paš nesaprotam, kurā brīdī laiks tik ātri paskrējis. Mums ar Gundaru vēl mājās tik daudz darba. Šobrīd pat nesaprotu, kad mēs to visu pagūsim, bet tas nav slikti. Protams, ir grūti, bet tik un tā prieks, ka ir, ko darīt, vīra sacīto papildināja dzīvesbiedre.

Darba pietiek visiem

– Kā jūs sadzīvojat ar konkurentiem, kas atrodas tuvākajā apkārtnē?

– Vārdu «konkurents» katrs skaidro citādi. Patiesībā jau neviens no mums nav tāds lielais konkurents, katram ir savas «odziņas», ar kurām mēs cits no cita atšķiramies. Katram savas garšu nianses. Mēs visi dodam cilvēkiem izvēles iespējas ne vien ēdienkartes, bet arī garšu, cenu, viesmīlības un visādā citādā ziņā. Tas pats arī ar kūku cepšanu. Tās gatavoju es, mana kaimiņiene un vēl nedaudz tālāk cita saimniece. Katrai ir citādas garšas izjūtas, katrai citādas kūkas sanāk, bet darba pietiek mums visām.

– Gatavojat arī kāzu kūkas?

– Jā. Šogad sevišķi aktīvs bija augusts. Es tik cepu kūkas, bet uz kāzu svinību vietām tās nogādā Gundars, viena noteikti ar šo visu netiktu galā.

– Jā. Un es kā Ziemassvētku vecītis ierodos svinību vietā, kur visi mani gaida ar atplestām rokām. Kāzas vispār ir ļoti «grūts» pasākums, jo vairums cilvēku izvēlas kūku saņemt tikai pusnaktī, bet tad vedējmaītei vai ligavai tiek «nozags»

telefons vai ir tik liels jampadracis, ka par kūku visi ir aizmirsuši. Visādi gadās, – sievu papildināja Gundars Lācis.

– Arī pasūtījumi ir ļoti dažādi. Katrai ligavai ir sava izsūtītā kūka, lielākoties gan vārtā krēma torte, taču modē nāk arī bezglutēna kūkas. Tā ir tā kāzu kūku maģija – ļauties cilvēku fantāzijas lidojumam, to realizējot un pieliekot savu darbu, – atklāja gardo kūku meistare.

– Atgriezoties pie «Sprīdišiem», vai jums ir kādi sapņi, ko vēlaties tuvākajā laikā šeit realizēt?

– Par sapņiem skaļi nevar runāt, tad tie mēdz nepiepildīties, bet, protams, tādi ir gan attiecībā uz «Sprīdišiem», gan mūsu pašu māju – «Viestardiem».

– Vai kafējnicu un kūku cepšanu tuvākajā laikā nav plānots apvienot?

– Ja godīgi, sākotnējā ideja bija pašiem sava konditoreja, kur iedzert kafiju, iekost smalkmaizīti vai kūku, bet pie šā brīža darba apjomiem domāju, ka būtu grēks prasīt vēl vairāk no Kristīnes. Pietiks, ja kūkas paliks pasūtījumiem. Vismaz šobrīd. Bet kafējnicu cilvēki zinās kā vietu, kur no pulksten 11.00 līdz 20.00 var ieturēt pilnvērtīgu un gardu maltīti.

Agnese Krauze
Autores foto

Lappuse sagatavota ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.

Mērķprogrammā «Reģionālo un vietējo mediju atbalsta programma» atbalstītais projekts Nr. 2/MEDIA/17/028 «Zemgalešu dzīves spoguļis».